

8. okt. 1972

FAKTA

Dato:

8. okt. 1972

Sidetæl:

Notes 72 bd 4 s. 51-56

Paris

8-10-72.

Fortsættelse af mine overvejelser
fra de to foregående dage.
Tænker omkring Mondrian fik
mig til i dag også at beskæftige
mig med van tangler. Han tilbragte
helt den sidste halvdel af sin til-
værelse uden for en hus. Form for
kunstliv han var overhovedet ikke
interesset i at producere kunst-
værker men lavede kun små
fars og modeller (c 12-15-20 cm) han
var interesset i ideen ikke i
produktion. Det var på sin vis
det samme på grund hos Mon-
drian selv om han foresatte op-
nem om produktion af realiserer
ideen - de sygte begge der han
hvor ideen - kun han - var lig højre
end værket.
Para doksall med. Kommer jeg så
til at tænke på Robert Follon.
Jeg er på mange punkter helt
uoverens med Robert, mange af hans
tanter kan jeg ikke godt lide - de
er ofte lidt letlyst lidt senti-
mental. Det som interesserer mig
hos Robert, og som jeg synes han
opnem fylder. Man se hvor sød og andre,
er selve hans virksomhed, den
måde hvorpå han helt i bundel
af kunstneriske former, de små
kunsten Lioner former lærer sin ide.

På dette punkt, men vel også
kan på dette, kan man tillade
sig en sømning mellem J. Ells
Vandengæld og Robert Fillice, de
sygde at gøre sig nøjagtige
af det er form spørg.
ved hvem man de første vil kan man
det hvem man på hverken ved
af Lage Mondrian, Vandengæld
eller Robert som eksempel - men
alene ved at finde min egen vej.
Jeg tror det er betydningsfuldt
at på efterhånden har forstået
at der ikke drejer sig om at
være J. Ells "abstrakt" som Mon-
-drian og Vandengæld - eller dadais-
-tisk Social Zen læse om det som
Robert - der ~~der~~ drejer sig ikke
om at vælge mellem to, eller
flere forskellige former, men simpelt-
-hen om at forstå hvad det
er man vil - må den man
så producerer sig på, former som
man vil blive hvem rigtig må
den udspinger af og på den fulde-
-stændig som men med ens egne
materiale tilbringe liden - og ikke
ved at prøve at gå i andres
fodspor - det skaber afveje og kon-
-flikter.
Og hvad er så, her i forhold til

mit arbejde mine naturlige anlag, som
man vil der det?

Jeg kan i hvert fald slet ikke sige at
jeg ikke, som f. eks. Robert, ejer
mig til personlig opbrede - at
sætte min krop i frekvenser.
Hvad jeg skal lave skal kunne
jeg i mit vækst og på ind-
sigtning. Dette kræver jo at jeg
praktiserer en eller anden form for
objekt jeg kan jo ikke nøjes
med blot i mit vækst at tænke
tanke. Fordyngst jeg gør min form
for henkning i en form at jeg laver.
nogle så jeg kan se min tanker
~~for mine~~ blive til udvalde
sig foran mine øjne.

Det er nok her det er lidt
problematisk for mig, når dette
er ens arbejde de ting der bliver
der jo det til at man prakti-
-serer en eller anden form for lit-
-te der - og det er jo net op det
jeg ikke ønsker - men det er
så at sige min eneste mulighed.
Nu skal man ikke stirre sig
blind på dette med billeder - der
er jo ikke noget i vejen med det,
alene hvordan og hvor for man laver
dem er af betydning - og man kan
inde mæske lave billeder - uden
der behøver at være malaktuel.
Man - det kan ikke nægtes
at det er problematisk, vel

specielt for mig - ja er måske
for dybt, her for det ved at
lave billeder, hvorom alting er
så fint ja, i hvert fald at det
hørmes, ja direkte hører mig
i at hørme om det her hvor ja
føler ja må her. Og prøv med
man siger af enhver slags, fundre
billeder o. l. man der bliver
som sagt udt for det blot til
et billede. Det er vel nok en
del af min natur at tænke i
og lave billeder, men som lidt
ofte ja altså også en naturlig
drift væk fra billedet.
Hvor naturlig er den drift, hvor
måger til høre den mig?
Er det så dan at det ja kan det
vil ja ikke, det ja ikke kan vil
ja? Er det et udslag af min
selvdestruktion at ja ikke vil
anerkende min billeddommende
evne, men vil noget andet, ja det
er næsten mod sette, fordi det
her ja, af en eller anden grund,
sæt op som et ideal - noget
der er bedre, interessanter? Og er
det blot en tanke i hiden -
en kunstaktuel som har
nået over mig?
Ja kan ikke hellere tænke at
det forholder sig sådan - men

på den anden side heller ikke godt nok
det som den eneste forbedring - for
som jo skrev tidligere er det en
drift, især næsten altid har haft i
mig, driften mod det ukendte, det
uopvejede, det uerfærede, det man
står midende over for - måske dog
- man om en egen ydelse - om
i styklets tilstand.

Man - og her kom der is til at
vige lidt væk fra den - forveksler
i ikke i alt for høj grad dette
På grund af med et materiale om -
- røde, en ny teknik, en ny form,
et nyt udseende?

Man det ikke i i slutningen for -
- holder sig så den (og det er jo
hvad jo i instinktivt var inde på
i "P + B", iden) at her man kunne
hang til det uopvejede, uerfærede
kun det jo ikke være noget der
ligger hverken i materialet eller for -
- men, som jo selv her form -
- fyrt i uheldige øjeblikke, formen - ledet -
- ningen er uanset lig i forhold
til den hans drif og den.

Derfor kan det ikke være af -
- og vandre hvilke form man opvejer
med. Ofte, her jo da også er for -
- ret at når der en delig opvejer
mig tilføjelse til at arbejde i en
helt fremmed teknik - lyd - film -

T.V - træger - o. s. v. så huj - jeg ikke
alene stiel fem melj hjælpe sig over -
- for op gaven, men har også træ
fiel ud af det hvad jeg eller
~~træ~~ lige så godt træne have
saft i et lille. Jeg foreskille
mig altid over for den stags op -
- giver at der må lige helt
helt andre min høj heder i den pi -
- gældende felt mit end i den
for sød van høj vis beviser, men
samm saft viser det sig hvergang
(sehr jeftel) at jeg ikke jodi
jeg skifter teknisk også skifter
kun kan - de er de som me for
de træm men fra mig helt uf -
- kan sig af teknisk materiale,
form. Dette med at finde en
anden form - bebrødt et andet
et form med om vide er nok
en illusion - har man en ny
form kan man enten ~~af~~
udfører den i det materiale
man har - eller også fulder
det fuldt form men af sig selv
i jette form kan - at skifte, man
man ikke skifte materiale y
tro at man derved skifter sig
selv eller sin form ud.
